

JIRATCHAYA PRIPWAI

จิรัชยา พรึบไหว

When Jiratchaya's mind ventures through the small universe of her back garden that she cares for with her soul and two hands, the memory of her late maternal grandfather returns to fill her heart with happiness and joy. The story of his care and concern for the tiny lives around him still resonate in her mind and are then poured out onto canvases and paper. Small lumps of sticky rice were meticulously placed on the fence as breakfast for the birds after her grandfather's morning exercise. This simple daily ritual creates balance between physical and mental states and personifies beauty for its care of oneself and others. Likewise, in Jiratchaya's garden there are beautiful plants which would not only bloom with flowers for her own pleasure, but also become food for caterpillars and insects, prolonging their lives as time progresses through seasons.

The group of works titled 'Poems from My Back Garden' is the recognition of the value of time and life through lines, colors and space which has been intentionally organised on a daily basis. If we would like to better understand Jiratchaya's works, then we should take on the role of explorers who are looking for the relationship between art creation and feelings, memories and thoughts through traces of the artist's expression and the characteristics of the materials she uses.

The works in this exhibit rooms are created by various methods. To begin with the two largest works in the room reveal how the artist starts with Abstract Expression, an instinctive and spontaneous expression, as they show how images are organically created from ink and water with the artist's use of a paint brush. Next is the organization of the beauty from the natural flow in the first phase by painting white over most areas of the ink on the canvas, leaving only frames of organic forms, as if the artist is reexamining her emotions. Titanium white is specifically used here as it is extremely bright but opaque.

เมื่อจิรัชยาทอดใจผ่านสายตาเข้าไปยังจักรวาลเล็ก ๆ ในสวนหลังบ้านที่สร้างขึ้นมาด้วยสองมือ ความทรงจำถึงตาผู้ล่วงลับก็กลับมาเติมเต็มให้หัวใจได้เปี่ยมสุข เรื่องราวของความอาทรต่อชีวิตเล็ก ๆ รอบตัวยังคงถวิลอยู่ในใจจนล้นปรี่ออกมาสู่พื้นผ้าใบและใยกระดาษ ป็นข้าวเหนียวเล็ก ๆ บนขอบริ้วถูกเรียงอย่างตั้งใจสำหรับเป็นอาหารเช้าของคนในทุกวันหลังจากที่ตากลับจากการเดินออกกำลังกาย เป็นกิจวัตรการสร้างสมดุลให้กายและใจที่เรียบง่ายและงดงามด้วยการดูแลตนเองและเพื่อแม่ที่ยังมีผู้อื่น เช่นเดียวกับสวนหลังบ้านของจิรัชยาที่ไม่ได้มีเพียงพรรณไม้งามเพื่อรอให้ดอกสวยออกมาสรรโล่งใจเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีปลุกเพื่อเป็นอาหารของหนอนผีเสื้อและแมลง ให้ชีวิตที่หลากหลายได้ไปต่อตามเวลาและฤดูกาล

ผลงานชุด บทกวีจากสวนหลังบ้าน คือ การมองเห็นคุณค่าของเวลาและชีวิตผ่านวิถีของเส้น สีและพื้นที่ว่างที่ถูกจัดระเบียบโดยเจตนาในทุกวัน หากเราต้องการทำความเข้าใจกับผลงานของจิรัชยา ขอให้ผู้ชมคิดว่าเรากำลังสวมบทบาทของการเป็นนักสำรวจที่กำลังมองหาความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกับความรู้สึก นึก และคิด ผ่านร่องรอยการแสดงออกของศิลปินและคุณสมบัติของวัสดุที่ถูกนำมาใช้

ผลงานในห้องจัดแสดงนี้ประกอบด้วยวิธีการที่หลากหลาย หากเริ่มต้นด้วยการพิจารณาผลงานสองชิ้นที่ใหญ่ที่สุดในห้องจะเห็นได้ว่าศิลปินเริ่มจากวิธีการแบบ Abstract Expression การแสดงออกตามสัญชาตญาณโดยจับพลัน ซึ่งในผลงานนี้จะปรากฏให้เห็นจากลักษณะที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติของหมึกและน้ำตามการใช้พู่กันของศิลปิน กระบวนการต่อมาคือการสร้างระเบียบให้ความงามจากการปล่อยไหลที่สร้างขึ้นในขั้นตอนแรก โดยใช้สีขาวปิดทับพื้นที่ส่วนใหญ่ของหมึกบนผ้าใบและวันไว้แต่ในส่วนที่ต้องการเผยให้เห็นในกรอบของรูปทรงอิสระประหนึ่งการทวนสอบอารมณ์ของตนเอง สีขาวที่ใช้คือขาวไทเทเนียม (Titanium White) เป็นขาวที่สว่างจัดแต่ก็ใสแตกต่างจากสีขาวชนิดอื่นที่มีความโปร่งแสงซึ่งหากนำมาใช้ในผลงานสองชิ้นนี้เพื่อกลมทับสีของหมึกก็จะทำให้เกิดการพอกหนาจนเกินจำเป็น หากใช้น้อยไปก็จะทำให้เห็นสีจากชั้นของหมึก ความเข้าใจในคุณสมบัติของวัสดุสามารถเชื่อมโยงไปยังความตั้งใจของศิลปินที่ไม่ต้องการให้เกิดความซับซ้อนในภาษาของภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพอกหนาหรือการมองเห็นทะลุไปยังชั้นของหมึก อาจกล่าวได้ว่าสีขาวไทเทเนียมในผลงานชิ้นนี้ใช้เพื่อชี้ให้เห็นพื้นที่อันเป็นความสมดุลสูงสุดในธรรมชาติของวัสดุที่สอดคล้องกับอารมณ์ หรืออาจเป็นการใช้เพื่อซ่อนบึงการปลดปล่อยอย่างพร่างพรูทาง อารมณ์ที่ศิลปินเองเห็นว่าควรเก็บลึบนั้นไว้เฉพาะในความทรงจำก็เป็นได้

“POEMS FROM MY BACK GARDEN”

Extensive painting over the ink with other translucent whites would have thickened the layers of the two works; the opposite would have exposed their colour layers. This understanding of the characteristics of the materials is relatable to the artist's wish against complication of the visual language as her viewers would have either observed the thickened layers or seen through them. It can be said that the use of titanium white here is to show the space of ultimate balance in the nature of the material in accordance with the artist's emotion, or to hide from us the emotional outpour which the artist wishes to lock away in her memory.

Another style of work in this room are works of readymade materials mixed with drawing made from the artist's concentration on the tip of her pen, a signature style evident in Jiratchaya's previous works. In this group of works, Jiratchaya has given life to the flowers in the print patterns on the factory-made paper. As lines of consciousness are drawn on the patterned paper, its rough origin has a new life filled with delicate movements. Another feature in this group of works, an epilogue of feelings, memories and thoughts, is a written eulogy for the value of the space in the hand-made paper with the basic language of art, thereturn to the language of timeless simplicity.

Is it possible that Jiratchaya's artistic process is a ritual which leads a mind of a body to transcend suffering and happiness without commencing from the praise of a great man she has never known? She uses the language of contemplative art, instead of that of the non-locals which would require the stranger's translation and has become a cultural heritage which monopolizes one's knowledge awakening. Is it possible for us to recollect an ordinaryman's care and concern on the International Women's Day?

ผลงานอีกลักษณะหนึ่งในห้องจัดแสดงนี้คือผลงานที่ใช้วัสดุสำเร็จรูป (readymade) พผสมผสานกับลายเส้นที่เกิดจากการรวมสติไว้ที่ปลายปากกา กระบวนการสร้างลายเส้นอันเป็นเอกลักษณ์จากงานชุดก่อนหน้านี้ของจิรัชชา ในผลงานชุดนี้จิรัชชาได้มอบชีวิตให้แก่ออกาปิในลายพิมพ์บนกระดาษจากโรมาน เส้นแห่งสติที่ลากลบบนกระดาษพิมพ์ลายส่งผลงานให้ ความกระด้างที่มีแต่กำเนิดของกระดาษนั้นเปลี่ยนเป็นชีวิตใหม่ที่มีจังหวะความเคลื่อนไหวอันอ่อนโยน และอีกลักษณะหนึ่งของผลงานในชุดนี้ซึ่งเป็นที่มาของบทความนี้คือ นึกและคิด นั่นคือการเขียนบทสดุดีคุณค่าของพื้นที่ว่างบนกระดาษทำมือด้วยภาษาพื้นฐานของงานศิลปะ คือ การกลับสู่ภาษาแห่งความเรียบง่ายที่ไร้กาลเวลา

เป็นไปได้หรือไม่ว่ากระบวนการทางศิลปะของจิรัชชาคือพิธีกรรม นำทางของหนึ่งจิตในหนึ่งกายให้ข้ามพ้นความทุกข์ระคนสุขโดยไม่ต้องเริ่มต้นจากการนอน้อมสรรเสริญคุณของมหาบุรุษที่ไม่เคยรู้จัก ใช้ภาษาของศิลปะ กาวนาแทนภาษาของคนต่างถิ่นที่ต่ออาศัยคำแปลของคนแปลกหน้าและได้ กลายมาเป็นมรดกการวัฒนธรรมที่ผูกขาดความตื่นรู้ จะเป็นไปได้ไหมที่เรา จะระลึกถึงความอาทรของบุรุษธรรมดาในวันสตรีสากล

PICHAYA SATAPORNVAJANA

BEERPITCH

Nowadays, graffiti and street arts are included in the mainstream culture, and as a result their inferiority and guerilla protest character have almost completely vanished. What remains, though, is the feeling towards female spray paint artists that they are somehow inferior. Female spray paint artists are viewed as mere decorations in the scene and feeling her gender-related inferiority are the foundation of BEERPITCH's work titled *Fight Like a Girl*.

This work is created using spray and stencil techniques, BEERPITCH's signature in street art. Instead of spraying on the external wall as in the revolutionary convention, she sprayed on canvases and hung them in the gallery. This can be viewed as an adjustment in accordance with the art management system now allowing more space for expression. From the conventional perspective, though, this is a loss of the street art spirit. Alternatively, this reverse approach can also be a form of sarcasm.

The work comprises three framed canvases in a horizontal line showing eye-deceiving typography in vibrant colors and with girly flower patterns, totaling 5.2 meters in length, like a reproduction of the external wall. The letters read 'F-i-H-T-G' and no, you're not misreading. If the three frames are rearranged and the two side ones put above the center one, then the letters would read 'FIGHT'. The order of letters and frames can be viewed as the artist's playing with the meaning of the phrase 'Fight like a girl', usually an insult on one's underachievement implying women are weaker and inferior.

ในปัจจุบันกราฟฟิตี้และสตรีทอาร์ตถูกนำเข้าสู่ความเป็นวัฒนธรรมกระแสหลัก ทำให้ความเป็นรองและลักษณะการต่อสู้เรียกร้องแบบกบฏโจรนั้นแทบจะหายไป แต่สิ่งที่คงอยู่คือความเป็นรองของผู้หญิงในแวดวงศิลปะผ่านกำแพง การถูกมองว่าเป็นไม่ประดับขอร้องและการถูกทำให้รู้สึกได้ถึงฐานะของความเป็นรองที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความเป็นเพศหญิงจึงเป็นที่มาของผลงานชื่อ Fight Like a Girl ผลงานชิ้นนี้สร้างขึ้นจากการพ่นสีสเปรย์และสเตนซิล (Stencil) ซึ่งเป็นเทคนิคที่ BEERPITCH ใช้ในการทำงานสตรีทอาร์ต แต่งานนี้ไม่ได้ถูกพ่นลงบนผนังภายนอกตามขนบของขบถ ตรงกันข้ามกลับเลือกที่จะพ่นลงบนผ้าใบและแขวนมันไว้ในห้องจัดแสดงของแกลเลอรี

“FIGHT LIKE A GIRL”

ซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นการปรับตัวเคลื่อนไปตามบริบทที่เปลี่ยนไปของระบบการจัดการศิลปะที่มีการเปิดพื้นที่ให้แสดงออกมากขึ้น แต่ถ้ามองตามขนบอาจมองได้ว่าสิ่งนี้เป็นการทำให้สูญเสียจิตวิญญาณของความเป็นสตรีทไป หรืออาจมองว่าการกระทำที่เล่นตลกไปในทิศทางตรงกันข้ามกับขนบของงานชิ้นนี้คือการประชดประชันก็เป็นได้เช่นกัน

ผลงานประกอบด้วยเฟรมผ้าใบ 3 เฟรมเรียงกันเห็นเป็นอักษรประดิษฐ์ที่มีคุณสมบัติของการลวงตา ใช้สีสดใสสีระดับด้วยลวดลายดอกดวงแบบ Girl ๆ ความยาวรวม 5.2 เมตร เหมือนกับการจำลองกำแพงเข้ามาอยู่ในห้องอย่างไรร้อย่างนั้น อักษรอ่านได้ว่า F-i-H-T-G ใช้แล้วคุณอ่านไม่ผิด แต่หากนำเฟรมทั้ง 3 มาจัดเรียงใหม่โดยนำ 2 เฟรมทางด้านซ้ายและขวามาไว้เหนือเฟรมที่แขวนอยู่ตรงกลางจะอ่านได้เป็นคำว่า FIGHT อาจมองได้ว่าการจัดเรียงอักษรและเฟรมของศิลปินเป็นการเล่นกับความหมายของวลี Fight like a girl ที่แปลว่าต่อสู้อย่างกับเด็กผู้หญิง ซึ่งโดยปกติเป็นคำที่ใช้ดูถูกดูแคลนว่าทำในสิ่งนั้น ๆ ไม่ได้ดี ซึ่งสะท้อนนิยของการมองเพศหญิงว่าอ่อนแอและมีฐานะด้อยกว่า

This work, hence, can be a grumble that “Oh, right! This woman can’t even spell the word ‘fight’.” However, BEERPITCH deliberately paints the meaningless ‘F-i-H-T-G’, showing her right over this reproduction wall. This new order of work is, even in terms of idea, not different from paint rolling white on this work and replacing the letters with ‘Fight’ in accordance with our familiarity with the meaning or the implication of the work title.

This mind-bending strategy which creates contradiction in the work accounts for its diverse interpretation, destruction of word meaning, defamiliarization of reading convention and even breaking of typography standards. Is it possible that Fight Like a Girl is in fact a guerrilla movement to attack the classification process and stereotyping attitude by the artist’s creation of work to facilitate word mobilization and to provide more details for us to ponder than either ‘F-i-H-T-G’ or ‘F-i-G-H-T’?

ผลงานชิ้นนี้จึงสามารถมองได้ว่าเป็นการตัดพ้อว่า ไซส์! แค่ว่าเขียนคำว่าสู้ยิบสะกดผิด แต่ ! หากศิลปินเจตนาที่จะเขียนอักษร F-i-H-T-G ที่ไร้ความหมายซึ่งก็เป็นสิทธิ์เหนือพื้นที่กำแพงจำลองของ BEERPITCH การจัดระเบียบใหม่ให้กับผลงานนี้แม้กระทั่งในความคิดก็ไม่ต่างอะไรกับการกลิ้งสีขาวยกกับลบบนผลงานชิ้นนี้แทนที่ด้วยคำว่า Fight ตามความคุ้นชินในแง่ของความหมาย หรือจากการอนุমানตามชื่อผลงาน

กลยุทธ์ความกวนที่สร้างความย้อนแย้งในตัวงานก่อให้เกิดความหลากหลายในการตีความ เกิดการทำลายความหมายของคำ ทำลายความคุ้นชิน (defamiliarised) ของชนบในการอ่านและแม้กระทั่งอีกมาตรฐานของงานออกแบบอักษร (Typography) เป็นไปได้ไหมว่า Fight Like a Girl จะเป็นปฏิบัติการแบบกองโจรตามความคิดที่มุ่งโจมตีกระบวนการตีตราและทัศนคติการเหมารวม (Stereotype) โดยการสร้างงานให้เื้อ้อต่อการเคลื่อนไหวของคำและความหมายที่มีรายละเอียดให้พิจารณามากกว่า F-i-H-T-G หรือ FIGHT